

TO NAJMENEJ, ČO SI ŽELÁŠ

Nachádzala som sa v neznámej miestnosti. Bola tam tma, no ja som aj tak vedela, kde som. Bol to dom, ktorý vidím keď idem do práce, ktorý mi mal patriť. Nikdy som ho nevidela zvnútra. Ale ako som si teda mohla byť taká istá, že som v ňom?

Zdedila som ho po niekom, kto údajne patril do mojej rodiny. Ja som ho nepoznala. Aj s rodičmi som žila v malom domčeku na kraji dediny. Potom som si našla prácu v našom hlavnom meste a teraz bývam v miniatúrnom domčeku s jedným poschodím. O niečo neskôr som sa dozvedela, že som zdedila ten dom, ale to nie je iba dom, to je vila, vila Cassidy! Vždy som chcela bývať vo veľkom dome. Bola to túžba malej dedinčanky. Ale rodičia nemali toľko peňazí. Preto správa, že mám bývať vo vile Cassidy ma veľmi potešila. No hneď na to prišiel jeden pán Sydney, že tá vila v skutočnosti patrí jemu. Vraj je najbližší príbuzný toho neznámeho človeka. Ten ma podľa neho veľmi obdivoval, a v tesnej blízkosti smrti omylom napísal moje meno namiesto mena svojho syna (ktoré zasa napísať nemohol, lebo už nežil, a teda aj tak by to zdedil ten pán Sydney, syn toho čo už nežil, čo bol syn toho bývalého vlastníka vily Cassidy). Namietla som, že možno ju úmyselne chcel dať mne. On povedal že to je nemožné, lebo počas života vraj hovorieval, že ju zdedí on ako potomok. Potom sme sa súdili (až tak ďaleko to zašlo) a nakoniec vilu Cassidy získal on. Ja som zostala bývať v mojom miniatúrnom domčeku, a môj sen zostal nesplnený.

Zrazu som sa strhla zo spomínania. Nieko ku mne kráča. Bol to... pán Sydney? Môj spolužiak zo strednej školy? Suseda? To sa v tej chvíli nedalo zistiť. No mala som pocit, že nemá dobré úmysly. Keď mi napadlo, čo keď ma zabije, tu, kde to nikto nevidí, povedal, že ma prišiel zabiť. No už sme neboli vo vile Cassidy, ale na ulici v meste. Rozmýšľala som, prečo by mi hovoril, že ma prišiel zabiť, lebo keby som ja išla niekoho zabiť, asi by som mu to nepovedala. On mi povedal, že ujsť sa dá iba o jednej v noci, a dotkol sa môjho líca. Mal veľmi hebké ruky, akoby na nich mal srst'...

Vtedy som sa zobudila. To Timmy, môj čierny kocúr sa o mňa obtrel. Každé ráno ma budí o 6:00, aby som mu už konečne dala najesť. Usmiala som sa nad svojím snom. Často mávam také sny. A usmiala som sa aj preto, že je sobota. Keď som vstala z postele, ponáhľal sa ku mne aj Rolf, môj malý hnedý psík. Timmy mi doniesol hraboša (ktorého pravdepodobne v noci ulovil) a Rolf ponožky. Zrejme nechcel ostať pozadu.

Keď som jedla raňajky, napadlo mi, že by som mohla ísť nakúpiť. Rovno to spojím s prechádzkou s Rolfom, potešila som sa.

Ale nie všetko išlo podľa predstáv.

Ešte som nebola ani v polovici mojej rannej cesty do obchodu, bola som len v osamelom parčíku a čakala som, kedy sa Rolf vyšantí, keď ku mne prišiel nejaký pán.

„Je mi to ľúto, no ty musíš ísť s nami, Sára.“ povedal mi a chytil ma za ruku. Kým som si lámala hlavu nad tým, kto ma pozná a chce aby som išla s ním, a prečo, dovedol ma až k autu na kraji parčíka. No nebolo to hocijaké auto, ale ten najdrahší model aký u nás predávajú.

Vtedy sa mi to prestalo páčiť, no kým som stihla niečo povedať, sedela som v aute, ten pán vedľa mňa, z druhej strany druhý, a vpredu tretí.

„Kam ideme?“ spýtala som sa.

„Na dovolenku.“ povedal jeden z nich a ďalší sa zasmiali. Aj ja som sa usmiala, aj tak som už nič lepšie nemohla robiť.

Prišli sme až do nejakého veľkého domu (veľkého ako vila Cassidy), a ja som sa ocitla zamknutá v priestranej izbe aj s vlastnou kúpeľňou. Pozrela som sa z okna, no toto miesto som nespoznávala. Musí to byť iná časť mesta ako tá, v ktorej bývam ja.

O chvíľu za mnou prišiel jeden z tých pánov.

„Nechceš jesť? Neskoré raňajky a skorý obed?“ spýtal sa.

„V parku zostal môj pes. A doma kocúr. Oni sa o seba nevedia postarať.“ povedala som mu.

Zdalo sa mi, že má čo robiť, aby sa nerozosmial. „Tak ideš?“ spýtal sa a na chvíľu to už nevydržal a usmial sa.

Išla som za ním na dolné poschodie, kde bol najdlhší stôl aký som kedy videla. Sadol si a ja vedľa neho. Boli tam ešte štyria ľudia ako on, a veľa iných ľudí ktorí vyzerali ako kuchári alebo sluhovia alebo čo. Ale hlavne tam bolo veľa jedla, ktoré som si nemusela uvariť ja.

Jeden z tých štyroch si všimol jeho úsmev.

„Čo je také vtipné, Smeal?“ spýtal sa. (Pochopila som, že Smeal je asi jeho prezývka.)

„Nič. Iba že Sára má doma kocúra.“ odpovedal mu Smeal. Tomu druhému prebehol po tvári úsmev.

„Neboj sa, mačka sa o seba vie postarať.“ povedal mi. „Viem to, sám mám kocúra. Čierneho so žltými očami.“

„Aj ja mám čierneho kocúra so žltými očami. A hnedého psa. Oboch mám veľmi rada.“ povedala som mu a čudovala som sa, aká je to náhoda, že máme rovnaké mačky.

„Aký je veľký ten tvoj kocúr?“

„Neviem presne. Ako hocijaká dedinská mačka.“ povedala som a on sa zatváril, akoby takých mačiek videl už stovky. „Ale bojím sa o oboch. Čo keď... pes netrafí domov a nebude mať čo jesť... kocúr si už poradí, ale aj tak sa bojím že... že sa im niečo stane.“ dokončila som vetu celá nešťastná.

Smeal otvoril ústa, že niečo povie.

„Na to zabudni.“ zasyčal na neho pán vedľa a asi si myslel že to nepočujem. Ale nepýtala som sa. Určite sa už dobre poznali.

„Ja... idem za Mindy. Už bola dlho sama.“ povedal rýchlo Smeal a ponáhlal sa preč, za nejakou ďalšou slúžkou. Ale cestou mi ešte zašepkal do ucha: „Nehovor o psovi. Tuto kamarátovi jeden predčasne zomrel.“ a bežal preč.

Pobudla som tam ešte niekoľko dní, všetky boli rovnaké. Páni boli vždy veľmi presní. Keď bolo 12:00, bol obed, nie 11:59 ani 12:01. Mala som pocit, akoby sa môj deň rozkúskoval na veľa častí, ktorých čas sa nemení, nech sa deje čokoľvek. Ale aj tak som každú noc skúšala kľučku, či náhodou Smeal nezabudol zamknúť. No nezabudol.

Iba raz.

Naozaj som nečakala, že tie dvere sa niekedy aj otvoria, preto ma tak prekvapilo, keď to spravili. Rozmýšľala som. Čo keď ma chytia? Prinajhoršom tu ostanem a ďalších niekoľko dní nebudem musieť nič robiť. Navyše, toto je jedinečná príležitosť. Prečo ju nevyužiť?

Opatrne som vykukla na chodbu. Nikto tam nebol. Teda aspoň z toho, čo bolo v tme vidieť. Zišla som po schodoch až ku vchodovým dverám. Na toto som nemyslela. Prečo by mal mať v noci odomknuté vchodové dvere? Vyskúšala som ich. Áno, boli zamknuté.

Tak z toho nič nebude. Zbytočná námaha.

Alebo predsa?

Viseli tam kľúče. Naozaj tam boli. Ja mám ale šťastie. A jeden z nich pasoval do tých dverí!

Prešmykla som sa von. Mal naozaj dobré dvere, vôbec nevzrgali, na rozdiel od tých mojich. Mala by som si tiež také kúpiť.

Pre istotu som kľúče položila pred dvere na zem. Nebudem predsa kradnúť. Potichu som prešla po kamennom chodníčku a otočila som sa, aby som si mohla posledný krát pozrieť tú budovu.

Skoro som vykrikla. Pred domom stálo päť tmavých postáv. No nevyzerali, že by ma chceli zastaviť. Jeden z nich mi váhavo zakýval. Bola som si istá, že to bol Smeal.

Keď tam iba tak stáli, išla som pomaly ďalej. Pozorovali ma, ako od nich odchádzam. Pri bráne som sa rozbehla. Ale nie nadsť.

Predo mnou prešiel veľký tmavý tieň. Okamžite som sa zastavila. Jeho oči na mňa zasvietili.

Bol to Timmy.

Veľký Timmy.

Obrovský čierny jaguár. V kohútiku meral asi meter. Očividne ma nechcel pustiť ďalej. Ja som tam len prestrašene stála, zatiaľ čo si ma obzeral zo všetkých strán.

„Je to rovnaká mačka ako tá tvoja.“ povedal niekto. Vyšiel z tmy bližšie ku mne. Bol to ten pán, ktorý hovoril že má mačku. „Len o niečo väčšia.“ zdalo sa, že tam na mňa čakal.

Ja som tam stála ďalej a bála som sa vôbec niečo povedať.

„Kam ideš? Vieš koľko je hodín? Jedna po polnoci!“

„Idem domov.“ povedala som trochu odvážnejšie ako som sa cítila.

„A nechceš odvoz?“

„Nie, pešo to mám bližšie.“ až na to, že neviem kde som, pomyslela som si.

„To nemáš. Poď, odveziem ťa.“ povedal až príliš priateľsky. Chcela som protestovať, ale ten jaguár sa postavil tak, že som nemala možnosť robiť niečo iné, ako ísť za ním do auta. Super. Teraz nebudem mať šancu zistiť, kam ma odvezie. V tme nič nevidím.

Jaguár si ľahol dozadu a zabral všetky tri miesta. Takže som musela sedieť vpredu. No, možno aspoň niečo uvidím.

„Sára, prepáč nám to, naozaj, no je to to najlepšie čo sme mohli spraviť.“

„Kam ideme?“

„Kam si chcela. Domov.“ ďalej bolo celú cestu ticho.

Zastavil až pred domom. Všetci traja sme vystúpili z auta. Nebol to môj dom. Bola to vila. Vila Cassidy.

Išiel k nej. Ale ako sa dostane dnu? Kde by zobral kľúče?

Prišiel až k dverám. Ja za ním, jaguár za mnou.

„Prečo sme tu?“ spýtala som sa. Ale on mi neodpovedal. Zazvonil na zvonček. Tak to mi teda nenapadlo. Ale o čo mu ide?

Po chvíli prišiel otvoriť pán Sydney. Na to, koľko bolo hodín, bol až príliš zobudený. Keď ma videl, už-už chcel niečo povedať, keď sa zrazu ozval ten druhý pán.

„Daj nám tie papiere.“

„Aké papiere?“ nechápal pán Sydney.

„Ty vieš, ktoré myslím. Tie, na ktorých stojí, že vila Cassidy patrí Sára. Tie, ktoré si túto noc ukradol zo Sárinho domu.“

„Také nemám.“

„Mannon to zistí.“ povedal pokojne a jaguár skočil na pána Sydneyho. Nič mu neurobil, ale naháňal strach už svojou veľkosťou. „Kde ich máš?“

Pán Sydney pochopil, že nemá na výber. „Na druhom poschodí v skrini pod oblečením!“ zakričal a vydesene sledoval Mannona.

Vtedy sa ďalší štyria na čele zo Smealom rozbehli dnu (ani som si nevšimla kedy prišli, bola som úplne zaujatá pánom Sydneyom). Mannonovi sa očividne páčilo ležať na ľudoch.

Netrvalo dlho a páni dobehli naspäť a nadšene kričali, že ich majú. Mannon zliezol z pána Sydney, ktorý sa rýchlo postavil.

„Vieš, čo si urobil zle, Sydney?“ spýtal sa ho Smeal. „Tým, že si tie papiere ukradol, si iba dokázal, že nechceš, aby existovali, aby existovali iba tie tvoje. Takže si iba dokázal, že si nehovoril pravdu, že vila Cassidy naozaj patrí Sára, a ty si to celý čas vedel.“

Sydney pochopil, že už sa nemôže vyhovárať. „Prečo Sára nebola doma? A jej zvery áno?“

„Zistili sme si dátum, kedy máš u nej kradnúť.“ povedal ďalší z piatich kamarátov. „Ale nebol si veľmi presný. Povedal si iba ktorý týždeň. Preto sme uniesli Sáru. Tá nám to, dúfam, teraz prepáči.“ usmial sa na mňa. „Pretože keby bola doma, možno by sa ti to nepodarilo vziať. A my by sme nemali dôkaz.“

Iný z nich medzitým odišiel a teraz prichádzal s prepravkou a psom. Keď prišiel bližšie, tam, kde bolo svetlo, všimla som si, že to sú Timmy a Rolf. Položil ich do domu.

„Odteraz tu býva Sára. A jej zvery. Dúfam, že sme sa o nich dobre postarali.“

Rolf nevyzeral podvyživený, a Timmy bol úplne spokojný. „Určite áno.“ povedala som.

Pán Sydney využil príležitosť a rozbehol sa preč do tmy. Nikto sa za ním ani nepohol. Teda okrem Mannonu. Ten je tichý, veľký, rýchly, a čo je najhlavnejšie, vidí v tme. Všetci sa pozerali za jeho chvostom, až kým úplne nezmizol.

„Sára, myslím, že sa musíme rozlúčiť.“ povedal Smeal po chvíľke ticha. Iba som prikývla. Všetci piati vykročili do tmy. Smeal sa ešte obzrel, no potom zmizli. Nevydržala som to. Tí piati sú navzájom dobrí priatelia, čo by som ja za takých dala. Ja nikoho nezaujímam (teda okrem Rolfa a Timmyho), a už vôbec nie v práci. Zrazu som si uvedomila, že takých priateľov mám. Rozbehla som sa za nimi. Veď sme sa ani poriadne nerozlúčili. Počula som pána Sydneyho, ako na niekoho kričí.

„Kto ste, že si len tak uprostred noci prídete, pošlete na mňa túto šelmu, a vezmete mi môj dom?“

„Sme to najmenej, čo si želáš. Tvoj najhorší sen.“

Ešte chvíľu kričal, no potom už bolo ticho. Nevedela som, kde som, všade bola tma a ja som to tam nepoznala. Zrazu som zbadala rovno pred sebou dve svetielka. Natiahla som ruku a prešla som ňou po čiernej srsti.

„Mannon! Pod' sem!“ zavolal ho niekto. Posledný krát sa na mňa pozrel, a rozbehol sa preč.

Po nejakom čase som podľa svetla trafila do domu. Do môjho nového domu. Do vily. Vily Cassidy. Ľahla som si do prvej postele, akú som našla. Pre pána Sydneyho to určite bolo to najmenej, čo si želal. Teraz skončí na polícii. To mi povedal Smeal predtým než odišiel.

Pozrela som sa na Timmyho vedľa mňa. Pripomínal Mannona. Potom som od vyčerpania zaspala.